

Viata după moarte

Viața după moarte

„Dacă un om moare, va mai trăi oare?”

Iov 14:14

Niciun subiect nu prezintă un interes mai captivant și universal decât posibilitatea vieții după moarte. Acest lucru se datorează faptului că moartea în sine este atât de universală și că toți oamenii raționali doresc să trăiască. Nimeni, în circumstanțe normale, nu dorește să moară, dar toți realizează că, în ceea ce privește previziunea umană, moartea așteaptă fiecare membru al rasei umane. Așadar, întrebarea dacă există sau nu viață după moarte se află în inimile tuturor și pe buzele multora.

De-a lungul veacurilor, bărbații și femeile, în frustrarea lor față de moartea celor dragi și în certitudinea propriului sfârșit, au conceput tot felul de filosofii în încercarea de a-și calma temerile și de a nega realitatea a ceea ce este atât de tragic. Au încercat să creadă că moartea nu este ceea ce pare a fi, că nu este un dușman, ci un prieten, un mijloc prin care oamenii intră într-un alt tărâm al vieții, mai sublim.

De nenumărate ori, atât cei învățați, cât și cei neînvățați, au pus întrebările: Unde sunt morții? Ce se întâmplă cu adevărat când moare o persoană? Sunt morții mai vii decât cei vii? Cu mii de ani în urmă, profetul Iov a întrebat: „Când moare un om, va mai trăi oare?” (Iov 14:14). Astfel a vorbit profetul lui Dumnezeu în numele a milioane de oameni care au jeli pierderea celor dragi și care, la fel ca întreaga omenire, se temeau de moartea sigură.

Iov avea un interes personal și vital în răspunsul la întrebarea sa: „Dacă un om moare, va mai trăi oare?”, pentru că tocmai îi ceruse lui Dumnezeu să-l lase să moară. Iov nu era obosit de viață, ci epuizat de suferință, până în punctul în care se întreba dacă viața în astfel de condiții mai merita trăită.

Iacov a scris: „Ați auzit de răbdarea lui Iov” (Iacov 5:11). Iov avea nevoie de răbdare, pentru că Dumnezeu a permis să se abată asupra lui nenorociri extrem de grave. Turmele lui, cirezile lui și familia lui au fost distruse. Și-a pierdut sănătatea și a fost lovit de o boală de piele urâtă, care i-a acoperit tot trupul. În cele din urmă, soția lui s-a întors împotriva lui și i-a spus: „Blestemă pe Dumnezeu și mori!” Iov 2:9

Cu toate acestea, Iov nu avea intenția să-L blesteme pe Dumnezeu. El avea încredere în Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegea de ce i se permitea să sufere atât de mult. În mod firesc, el căuta eliberarea de suferință, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, așa că s-a rugat: „O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține ascuns, până trece mânia Ta, de mi-ai rândui un timp și Te-ai gândi la mine!” Iov 14:13

După ce i-a cerut astfel lui Dumnezeu să-l lase să moară, Iov s-a gândit la ce ar însemna dacă Dumnezeu i-ar răspunde la rugăciune și i-ar permite să moară. Așa că a întrebat: „Dacă un om moare, va mai trăi oare?” Iov a vorbit din perspectiva propriei experiențe și a propriilor sentimente, dar, ca profet al lui Dumnezeu, cuvintele lui sunt inspirate de Dumnezeu, așa că știm că a formulat întrebarea referitoare la viața după moarte într-un mod care este în concordanță cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la acest subiect.

Este important să observăm, așadar, că Iov nu a întrebat: „Dacă un om moare, este el mai viu ca niciodată?” Nici nu a întrebat: „Dacă un om moare, înseamnă că s-a mutat pur și simplu într-o altă cameră, sau că a mers în cer, sau într-un loc de chin?” Iov știa că atunci când un om moare, el este

mort, așa că întrebarea pe care a pus-o a fost: „Dacă un om moare, va mai trăi oare?”

Astfel, ni se aduce în atenție marele adevăr fundamental al Bibliei, că viața după moarte depinde de învierea, de trezirea morților. Există speranță de viață după moarte, nu pentru că moartea nu există, ci pentru că Dumnezeu a promis că va folosi puterea Sa cea mare pentru a învia morții. Iov știa că, dacă i se va permite să moară pentru a scăpa de suferințe suplimentare, Dumnezeu îl va readuce la viață mai târziu, pentru că el a mai spus: „Toate zilele timpului meu rânduie voi aștepta (în moarte), până va veni schimbarea mea (din moarte în viață). Tu mă vei chema, și eu îți voi răspunde; vei avea dorință pentru lucrarea mâinilor tale.” Iov 14:14,15

Speranța învierii

Afirmația lui Iov că Dumnezeu, la timpul potrivit, îl va chema din moarte este în deplină concordanță cu mărturia întregului Cuvânt al lui Dumnezeu cu privire la viața după moarte. Această speranță a învierii este prezentată atât de clar și cu o asigurare atât de mângâietoare în Noul Testament.

Apostolul Pavel a scris: „Deoarece prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților” (1

Corinteni 15:21). Cei doi „oameni” la care se referă acest text sunt Adam și Isus. Adam a încălcat legea divină și a adus asupra lui și asupra descendenților săi pedeapsa morții. Isus a luat locul păcătosului în moarte și astfel a făcut posibilă eliberarea rasei adamice „e” de moarte prin înviere. La aceasta se referea Pavel când a scris: „Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

Învierea morților este atât de vitală pentru asigurarea vieții după moarte, încât apostolul Pavel, scriind despre creștini, a subliniat că, dacă nu există înviere, atunci „și cei care au adormit în Cristos au pierit” (1 Corinteni 15:18). Aceasta înseamnă pur și simplu că, dacă nu există înviere, chiar și cei care cred acum în Cristos și îi urmează pașii, pier în moarte.

De ce această confuzie?

Deoarece Biblia învață atât de clar că speranța vieții după moarte se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu de a învia morții în înviere, se pune în mod firesc întrebarea de ce atât de mulți dintre cei care mărturisesc că cred în învățăturile Bibliei sunt confuzi cu privire la acest subiect. Rădăcina acestei confuzii se află în Grădina Edenului.

Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17). Mai târziu, Satana, vorbind prin șarpe, „ ”, a întrebat-o pe Eva despre acest lucru, spunând: „A spus Dumnezeu să nu mănânci din niciun pom din grădină?” (Geneza 3:1). Eva a confirmat ceea ce spusese Dumnezeu, inclusiv afirmația că moartea va fi pedeapsa pentru neascultare. versetele 2,3

Atunci Satana, răspunzând Evei, a zis: „Nu veți muri cu siguranță.” (Geneza 3:4). Aceasta era o negare a ceea ce spusese Creatorul. De fapt, Satana L-a acuzat pe Dumnezeu că minte când a spus că pedeapsa pentru neascultare va fi moartea. Probabil că Satana credea că, într-un fel, putea zădărnici scopul divin de a pedepsi omul cu moartea. Dacă era așa, a descoperit curând că eforturile sale erau zadarnice, pentru că rasa umană a început să moară.

Cu toate acestea, Satana nu a recunoscut că greșise. În schimb, a început, prin intermediul agenților umani, să răspândească propaganda că moartea nu este ceea ce pare a fi, că în realitate nu există moarte. În măsura în care putea să-i convingă pe oameni să creadă acest lucru, el ar fi

dovedit că a spus adevărul când i-a spus mamei Eva: „Nu veți muri cu siguranță”, veți părea doar că muriți, iar când veți părea că muriți, în realitate veți fi mai vii ca niciodată.

Pentru cei care au încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, nu va fi dificil să decidă care dintre afirmațiile „ ” făcute în Grădina Edenului trebuie acceptată. Creatorul a fost cel care a declarat: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”, și noi știm că Dumnezeu a spus adevărul. Satana a fost cel care a spus: „Nu vei muri negreșit”, și noi știm că el nu a spus adevărul. Isus a spus despre Satana: „El este mincinosul și tatăl minciunii.” Ioan 8:44

Satan nu este doar un mincinos, ci, după cum a declarat Isus, el este „tatăl minciunii”. Cu alte cuvinte, Satana a dat naștere primei minciuni, și aceasta a fost cea mai devastatoare și de lungă durată minciună care a fost spusă vreodată. Această minciună, care își are originea în Grădina Edenului, a corupt adevărul despre moarte în mințile oamenilor de toate națiunile și religiile; în timp ce adevărul, așa cum a fost exprimat de Dumnezeu în afirmația „Cu siguranță vei muri”, a fost crezut doar de relativ puțini.

Falsitatea „entității separate”

Este evident pentru toată lumea că trupul omului moare. Satana știa că nu avea cum să înșele oamenii în privința acestui lucru, așa că a început să răspândească ideea că în interiorul trupului uman există ceva separat de trup, o entitate care scapă din trup atunci când acesta moare și continuă să trăiască. În cercurile creștine de „ ”, acest ceva indefinibil este numit „suflet nemuritor”.

Vechii egipteni susțineau această părere. Mai târziu, ea a fost adoptată de filozofii greci, iar după ce apostolii au adormit în moarte, a fost introdusă în biserica creștină de către filozofii păgâni. Deși descrisă în diverse moduri, această teorie conform căreia există ceva în om care nu poate muri, și prin urmare moartea nu există, a fost credința comună a tuturor religioșilor păgâni.

Biblia indică faptul că era răspândită printre păgâni în zilele regelui Solomon, iar noi îl găsim pe acesta combatând această eroare cu adevărul. El a scris: „Ce se întâmplă cu fiii oamenilor se întâmplă și cu fiarele; un singur lucru se întâmplă cu ei: cum moare unul, așa moare și celălalt; da, toți au un singur suflu; astfel încât omul nu are nici o preeminență față de fiară: căci totul este deșertăciune. Toți merg într-un singur loc;

toți sunt din țărână și toți se întorc în țărână. Cine știe (sau cine poate dovedi) duhul omului care se înalță și duhul fiarei care coboară în pământ?” Eclesiastul 3:19-21

Cât de clar afirmă Solomon adevărul lui Dumnezeu, afirmând că în moarte omul și fiara sunt la fel, că toate au un singur suflu, sau „spirit”, după cum este tradus același cuvânt ebraic în versetul 21. După ce a expus astfel adevărul, el întreabă: cine poate dovedi contrariul? El știa în mod evident că națiunile păgâne din jur credeau altfel, că se țineau de minciuna lui Satan că nu există moarte, că în timp ce trupul moare, există un „spirit” care se „înalță” și continuă să trăiască. Dar Solomon arată că acest lucru nu este adevărat. El spune, mai degrabă, că în moarte, omul și fiarele sunt la fel. Preeminența omului asupra fiarei constă în faptul că Dumnezeu a promis să readucă la viață oamenii morți în înviere, dar nu a promis să facă acest lucru pentru animalele inferioare.

Nu există „suflete nemuritoare”

Expresia „suflet nemuritor” nu apare în Biblie, iar Biblia nu învață nici măcar în mod indirect că o „entitate separată” locuiește în corpul uman și scapă pentru a trăi în altă parte atunci când corpul moare. Prima utilizare a cuvântului suflet în Biblie se găsește

în Geneza 2:7. În acest text ni se spune că Dumnezeu a creat omul din țărâna pământului, a suflat în nările lui „suflul vieții” și omul „a devenit un suflet viu”.

Un „suflet viu” este pur și simplu o ființă vie sau o creatură vie care, așa cum revelează acest text, rezultă din unirea suflului vieții cu organismul sau corpul. Corpul nu este sufletul. Suflul vieții nu este sufletul e . Când, prin favoarea și puterea divină, suflul dă viață corpului, combinația celor două rezultă într-un „suflet viu”.

Solomon a spus că omul și fiara au același suflu, și avea dreptate. În ceea ce privește oamenii și animalele inferioare distruse în Potop, citim: „Tot ce avea suflare de viață pe fața pământului a murit: păsările, vitele, fiarele, toate animalele care se târau pe pământ și toți oamenii; tot ce avea suflare de viață în nările sale, tot ce era pe uscat, a murit .” Geneza 7:21,22

Deoarece creaturile brute trăiesc prin același „suflu de viață” care îi permite omului să trăiască, toate animalele sunt, de asemenea, „suflete vii”, iar acest lucru este clar stabilit în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest adevăr important este ascuns cititorului obișnuit al Bibliei prin inconsistența

traducerii. De exemplu, Geneza 1:24 spune: „Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare după neamul lor: vite, târâtoare și fiare ale pământului, după neamul lor». Și așa a fost.”

În acest text, expresia „fiare vii” este o traducere a acelorași cuvinte ebraice care sunt traduse „suflet viu” în Geneza 2:7, unde se face referire la Adam – cuvintele „creatură” și „suflet” fiind ambele traduceri ale cuvântului ebraic *nephesh*. Doar pentru că traducătorii s-au străduit să stabilească o diferență între om și fiară, ceea ce Scripturile nu justifică, au folosit cuvântul „creatură” când se referă la animalele inferioare și „suflet” când textul se referă la om. Nu e de mirare că Solomon a scris: „Cum moare unul, așa moare și celălalt”.

Când Adam a murit, trupul său s-a întors în țărână – „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19). Dreptul la viață dat de Dumnezeu, pus în aplicare prin suflarea pe care Dumnezeu a suflat-o în nărilor lui, s-a întors la Dumnezeu. Gândul este clar exprimat de Solomon, care, descriind ce se întâmplă când un om moare, a scris: „Atunci țărâna se va întoarce în pământ, cum a fost, și duhul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat”. Eclesiastul 12:7

Adevărul simplu expus în acest text este confuz în mintea multora din cauza unei înțelegeri greșite a cuvântului „suflet”. Acesta traduce un cuvânt ebraic care înseamnă pur și simplu „suflare” sau, în acest caz, puterea invizibilă a vieții. În predica sa de pe dealul Marelui, Pavel a spus că în Dumnezeu „trăim, ne mișcăm și suntem”. Faptele Apostolilor 17:28

Acest text nu sugerează nici măcar în mod vag că, atunci când un om moare, există o entitate conștientă care scapă din corpul său și este dusă la Dumnezeu în ceruri. Cuvântul „se întoarce” folosit în text exclude posibilitatea unei astfel de interpretări. Trupul se întoarce în țărână pentru că din țărână a venit. Dacă „spiritul” ar fi o entitate separată care se întoarce la Dumnezeu, ar însemna că entitatea conștientă locuia anterior cu Dumnezeu și i s-a permis să vină temporar pe pământ pentru a locui într-un trup uman. Cât de nerezonabilă ar fi o astfel de concluzie!

Cât de consecventă este însă definiția lui Solomon despre moarte cu faptele prezentate în Biblie cu privire la sufletul viu al omului, sau ființa umană. Când trupul și suflarea se întorc la sursele lor originale, omul rămâne ca și cum n-ar fi existat niciodată. Sufletul viu, sau ființa umană, nu mai există. A murit, iar moartea este pedeapsa pentru

păcat. Ezechiel 18:4 declară: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”.

Moartea transformată în „somn”

Deoarece Dumnezeu a promis că va readuce la viață oamenii morți, Biblia se referă la cei care au murit ca fiind „adormiți”. Acest adevăr important al Bibliei este subliniat de Isus în referirea sa la moartea lui Lazăr, fratele Martei și al Mariei. El le-a spus ucenicilor săi: „” „Prietenul nostru Lazăr a adormit”. Ucenicii au crezut că Isus se referă la somnul natural, așa că le-a spus clar: „Lazăr a murit.” Ioan 11:11-14

Astfel, Isus a stabilit una dintre învățăturile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Lazăr era mort, dar era și „adormit”. Când Dumnezeu i-a spus lui Adam că neascultarea va duce la moarte – „Cu siguranță vei muri” – El se referea la dispariția vieții. Această dispariție a vieții ar fi fost permanentă dacă Dumnezeu nu ar fi continuat să-Și iubească creaturile umane și nu le-ar fi oferit mântuirea prin darul Fiului Său iubit, care a devenit Mântuitorul și Salvatorul de la moarte. Ioan 3:16; 1 Timotei 2:3-6

Isus și-a dat „carnea”, umanitatea sa, pentru viața lumii. (Ioan 6:51). Astfel s-a făcut o prevedere pentru anularea sentinței de moarte care fusese pronunțată

împotriva lui Adam și a neamului său. Și, deși toți au continuat să moară, datorită răscumpărării oferite prin Cristos Isus, va avea loc o trezire a morților. Deoarece morții vor fi treziți, Biblia folosește termenul „somn” pentru a descrie absența temporară a vieții lor.

Cei care dorm sunt inconștienți, la fel ca cei morți. Ei nu văd nimic, nu aud nimic, nu știu nimic. Biblia spune: „Cei vii, care sunt în p , știu că vor muri; dar morții nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5). Cei care dorm pot fi treziți; astfel, cei care „dorm” în moarte pot fi și vor fi treziți. Așa cum a spus Isus despre Lazăr: „Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Așadar, toți cei care „dorm” în moarte vor fi treziți, prin puterea divină, în dimineața noii zile a pământului. De aceea citim: „Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața” (Psalmii 30:5).

Marta mângâiată

Isus și mica familie din Betania – Marta, Maria și Lazăr – erau prieteni speciali. Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Isus și ucenicii Săi se aflau în Galileea, la o oarecare distanță de Betania. Surorile au trimis vorbă lui Isus despre boala lui Lazăr, dar El nu s-a dus imediat la ele. A așteptat două zile, apoi a

anunțat că Lazăr murise și că „dormea” și că El „îl va trezi din somn”.

Marta a ieșit în întâmpinarea lui Isus, când acesta se apropia de casă. Muștrându-l cu blândețe, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit” (Ioan 11:21). Marta era cu inima frântă, iar aceasta era o ocazie excelentă pentru Isus să o mângâie, c , ceea ce și a făcut. Dar ce cuvinte de mângâiere și de alinare i-a spus Domnul Martei în acest moment de mare nevoie? I-a spus Isus, așa cum s-a spus adesea în circumstanțe similare: „Marta, fratele tău nu este cu adevărat mort, el doar și-a lepădat învelișul exterior, trupul său”? A spus Isus că adevăratul Lazăr era mai viu ca niciodată? I-a spus el Marthei că era foarte probabil ca „sufletul” lui Lazăr să plutească în apropiere? A spus el: „Marta, nu există moarte”?

Nu, Isus nu a spus nimic de genul acesta. Isus le spusese anterior ucenicilor săi: „Lazăr a murit”, și nu ar fi contrazis acum acest adevăr spunându-i Martei că fratele ei era mai viu ca niciodată. Ceea ce a spus El pentru a o mângâia pe Marta era în conformitate cu mărturia întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Știind că Lazăr era într-adevăr mort, El i-a spus Martei: „Fratele tău va învia.” versetul 23

Dacă Lazăr urma să trăiască din nou, trebuia să fie readus la viață, iar Isus i-a asigurat surorii sale că acest lucru se va întâmpla: „Fratele tău va învia.” Marta nu era sigură ce voia să spună Isus. Ea știa că Isus trezise pe alții din somnul morții și îi spusese lui Isus: „Orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da”, dar nu era sigură că Isus îi va cere lui Dumnezeu în acel moment să-l trezească pe fratele ei din somnul morții. Așa că ea i- , a răspuns: „Știu că va învia în învierea de la sfârșitul zilelor.” versetele 22-24

Marta știa că va avea loc o înviere generală a tuturor morților și că atunci Lazăr va fi trezit din somnul morții. Ea cunoștea promisiunile consemnate în Vechiul Testament și acordase o atenție plină de respect și credință învățăturilor lui Isus, așa că știa că exista o speranță glorioasă de înviere pentru toată omenirea.

Marta înțelegea, de asemenea, că învierea generală va avea loc în „ziua de apoi”. Ziua de apoi nu este „ziua judecății”, așa cum au presupus mulți. Cuvântul „zi” în acest context se referă la o eră sau o epocă, epoca finală din marele plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii de păcat și moarte.

Există diferite veacuri în planul divin de mântuire. Înainte de prima venire a lui Isus a fost Veacul Patriarhal și, de asemenea, Veacul Iudaic. Începând cu prima venire a lui Cristos, a fost Veacul Evanghelic. Acestea au fost veacuri pregătitoare în care Dumnezeu i-a ales și i-a pregătit pe cei care urmau să coopereze cu Isus în veacul final al planului divin, în ultima zi, acea perioadă de timp în care planul lui Dumnezeu dă să ajungă la desăvârșire prin trezirea morților și restaurarea la perfecțiunea vieții a tuturor celor care vor crede și vor asculta legile împărăției lui Cristos.

Marta știa despre această epocă finală, sau ultima zi, din planul lui Dumnezeu, și știa că fratele ei și toți cei care muriseră vor fi atunci treziți din somnul morții. Dar Marta nu știa dacă aceasta era ceea ce Isus voia să spună când a zis: „Fratele tău va învia”. Nici Isus nu i-a explicat direct care erau intențiile sale imediate. În schimb, el a răspuns: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi; și oricine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată” (versetele 25, 26). Marta își exprimase credința în învierea generală din ultima zi. Acum Isus îi explica că El era „învierea și viața”, Cel care va trezi morții în ziua de apoi și va da viață veșnică tuturor celor care vor crede în El.

În acest răspuns dat Martei, Isus menționează două categorii de oameni care primesc viața prin El. Mai întâi sunt cei care cred acum, dar totuși mor. El i-a asigurat pe Marta că pe aceștia îi va trezi din moarte. Și mai sunt cei care, fiind treziți în înviere, vor crede în El. Aceștia, a spus El, nu vor mai muri niciodată. versetele 25, 26

După ce a asigurat-o pe Marta că atât credincioșii, cât și necredincioșii vor învia, Isus a întrebat-o: „Crezi asta?” Marta a răspuns: „Da, Doamne, cred că Tu ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu” (versetele 26, 27). Marta a înțeles, și pe bună dreptate, că Cristos, sau Mesia promis, va fi trimis în lume pentru a salva omenirea de la moarte, și că acest lucru se va împlini prin trezirea celor care „dorm” în moarte. Ea credea că Isus era Mesia promis, Cristos care urma să vină, și că în El era puterea învierii.

Lazăr trezit

După ce Marta și-a mărturisit astfel credința în Isus ca Mesia și în capacitatea Lui de a învia morții, s-a întors acasă și a rugat-o pe Maria să meargă cu ea să-L întâlnească pe Isus, ceea ce ea a și făcut. La fel ca Marta, Maria i-a spus Domnului: „Dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit” (versetul 32). Inima lui Isus a fost mișcată de această scenă de durere și

mare pierdere și, împreună cu ceilalți, a plâns și El. Apoi a cerut să i se arate mormântul în care fusese îngropat Lazăr.

Stând lângă mormânt, Isus a cerut să fie dat la o parte piatra de la intrare. Atunci Marta a protestat. Ea mărturisise mai înainte că are credința că Isus îi poate învia fratele, dar acum se îndoia și i-a spus lui Isus: „Doamne, deja miroase, pentru că a murit de patru zile” (versetul 39). Dar pentru Isus acest lucru nu conta. El era pe cale să demonstreze ceea ce urma să fie în cele din urmă realizat prin puterea divină pentru toți cei care au murit, iar acolo unde puterea divină acționează, nu contează dacă o persoană a murit de patru zile sau de mii de ani; viața poate fi redată. Cel care a creat viața în primul rând este pe deplin capabil să o redea.

Stând în fața mormântului deschis, după o rugăciune potrivită, Isus a strigat cu voce tare: „Lazăr, vino afară” (versetul 43). Este interesant de observat ce nu spune relatarea. Nu spune despre Lazăr că cel care se dusesese în cer s-a întors. Lazăr nu se dusesese în cer. Nu se spune că cel care se dusesese în purgatoriu s-a întors. Nu se spune că cel care se dusesese într-un abis de tortură veșnică a fost eliberat din chinuri. Nu există un abis de tortură veșnică.

Relatarea spune că atunci când Isus a strigat: „Lazăr, ieși afară... cel mort a ieșit afară.” Isus spusese mai e că Lazăr era mort. Acum, Lazăr cel mort fusese trezit din somnul morții. Eliberat din hainele de înmormântare, Lazăr s-a amestecat și a părtășisit cu familia și prietenii săi, așa cum făcuse înainte. Reînviat, el nu era nici fantomă, nici spirit. Era același Lazăr ca înainte. Era fericit că era din nou în viață, iar familia lui era fericită că îl avea din nou alături.

„Nu vă mirați”

Cu o ocazie anterioară, vorbind despre învierea morților, Isus a spus: „Nu vă mirați de aceasta; căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară, cei care au făcut binele, la învierea vieții, iar cei care au făcut răul, la învierea judecății.” Ioan 5:28,29. Aici ni se asigură că, la fel cum Lazăr a fost chemat din mormânt, tot așa toți morții vor fi chemați la învierea generală.

Observăm că Isus vorbește aici și despre două clase generale în înviere — cei care au făcut bine și cei care au făcut rău sau nu au făcut bine. Cei care au făcut bine sunt menționați în versetul 24 ca fiind credincioșii din veacul prezent. Despre aceștia se spune că au viața veșnică, și nu vor veni în judecată. Aceasta înseamnă că, pe baza credinței, credincioșii

nu mai sunt condamnați la moarte și au asigurarea vieții veșnice în înviere. Aceștia nu vor veni în judecata viitoare, pentru că au trecut cu succes încercarea în viața prezentă.

Aceștia sunt cei care, făcând „bine” prin credință și urmând cu credincioșie pașii lui Isus, se dovedesc demni de a fi chemați din moarte la o înviere a „vieții”. Dar cei care nu s-au dovedit demni sunt treziți din moarte și vin la judecată, pentru că trezirea lor va avea loc în timpul zilei de judecată a lumii de o mie de ani. Faptele Apostolilor 17:31; 2 Petru 3:8; Apocalipsa 20:6

Cuvântul grecesc folosit aici este „*krisis*” și este tradus prin „judecată”. Toți cei care nu se dovedesc demni de viață vor înfrunta o criză când vor fi treziți din somnul morții. Desigur, ei vor fi pe deplin luminați cu privire la problemele implicate și li se va da ocazia, pe baza înțelegerii depline, să accepte providența vieții făcută pentru ei prin Cristos și să asculte de legile împărăției lui Cristos, care va controla atunci treburile întregii omeniri. Dacă acceptă și se supun, vor fi restaurați la perfecțiunea vieții umane și vor trăi veșnic. Aceasta va fi învierea lor deplină. Dacă nu acceptă și nu se supun, vor fi înapoiați morții. Petru a spus despre acel timp că cei care nu se supun „vor

fi nimiciți din mijlocul poporului”. Faptele Apostolilor 3:23

Credincioșii din această epocă, care s-au dovedit demni să trăiască și să domnească cu Cristos, vor ieși în înviere pentru „slavă, cinste și nemurire” (Romani 2:7). Nemurirea este astfel văzută ca fiind, nu o calitate inherentă a omului, ci o răsplată glorioasă oferită celor care sunt dispuși să sufere și să moară cu Isus pentru a putea trăi și domni cu el. Ca moștenitori împreună cu Isus în împărăția sa, aceștia vor fi și judecători împreună cu el în timpul acelei perioade viitoare a judecății. 1 Corinteni 6:2,3; Apocalipsa 3:21; 5:10

Atunci lumea necredincioasă va avea ocazia să creadă, morții fiind treziți din moarte pentru a li se da această ocazie. Cei care vor crede atunci vor fi restaurați la perfecțiunea naturii umane care a fost pierdută de Adam când a ascultat de legea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte, și vor trăi pe pământ ca oameni pentru totdeauna. Apocalipsa 21:4

Ce împlinire fericită a planului divin va fi aceasta, pentru că înseamnă că domnia păcatului și a morții, care a fost adusă de încălcarea lui Adam în Eden, nu va dura pentru totdeauna și că toți cei care au murit

În această lungă perioadă de plâns vor fi treziți și li se va da ocazia individuală de a asculta legile lui Dumnezeu și de a trăi pentru totdeauna.

Scripturile afirmă că „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică .” (Ioan 3:16). Dar pentru a crede în El, ei trebuie să primească o cunoaștere clară despre El, iar aceasta o vor primi în ziua judecății viitoare, când vor fi treziți din moarte. Aceasta este o speranță glorioasă pentru omenire, iar profetul lui Dumnezeu, David, o prezintă în mod simbolic și frumos. Citat:

„Spuneți printre neamuri că Domnul domnește: lumea va fi întemeiată și nu se va clătina; El va judeca popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să răsunе marea și tot ce este în ea. Să se bucure câmpia și tot ce este în ea; atunci se vor veseli toți copacii pădurii înaintea Domnului... căci El vine să judece pământul; El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu adevărul Său.” Psalmul 96:10-13

Într-adevăr, există viață după moarte, pentru că prin puterea divină morții vor fi readuși la viață. Aceasta este marea speranță e ă care ne este oferită

în Cuvântul lui Dumnezeu. Este speranța învierii morților.